

stjellige Ting, med Hensyn til hvilke der i Lovforslaget kun henvises, har man troet, det vilde være rigtigst paa enkelte Steder at foretage mindre betydnende Ændringer. Særligt skal jeg nu anse det for nødvendigt at fremhæve en Ændring, navnlig fordi det vedrører et Punkt, der var Gjenstand for Overveielse ved Sagens første Behandling i afgitte Efteraar. Der blev da fra flere Sider henledet Opmærksomheden paa, at de Regler, der gjælde nu med Hensyn til Stævnevarsels Længde i Politirets- og Gæsteretsfager, vare uheldige, for det Første fordi Aftenvarsel, som er det Normale i disse Sager, maatte siges at være altfor kort og dernæst, fordi den Regel, som nu gjælder om Varselrets Forlængelse i det Tilfælde, at Paagjældende bor mere end 4 Mil fra Rettens Sted, heller ikke kunde siges at være heldigt. Man har foreslaaet at sætte den almindelige Varselsfrist til 3 Dage til Underretten, naar Vedkommende bor i Jurisdiktionen, og til en Uge, naar han bor indenfor den. Jeg skal forøvrigt ved denne Leilighed bemærke, at man saa meget mindre har taget i Betænkning forsaavidt noget at forlænge Stævnevarsel i Gæsteretsfager, som det jo vistnok maa erkjendes, at det er en alt andet en heldig Maade, hvorpaa det har udviklet sig gennem Praxis, hvilke Sager der skulle betragtes som Gæsteretsfager. Man kan sige, at naar en Sag nu skal anses som Gæsteretsfag, har det i de allerfleste Tilfælde ikke sin Begrundelse i en særegen Bestaffenhed ved Sagen, som gjør, at det kunde synes at være ønskeligt at fremskynde dens Behandling, men det har i det aldeles overveienende Antal Tilfælde sin Grund deri, at een af Sagens Parter er „Gæst“, som det kaldes, paa det Sted, hvor Sagen skal foretages, altsaa han bor udenfor Retskredsen. Og dette kunde maasse endda være rimeligt nok, naar det er Indstævnte, som er Gæst i den paagjældende Jurisdiktion, men selvfølgelig er det det sjældneste Tilfælde, at han ikke bor i Jurisdiktionen, fordi Reglen jo er, at man skal søge en Mand paa hans Hemsted. Praktisk er det derfor i de fleste Tilfælde Sagføgeren, der er Gæst, naar man bliver belempret med Gæsteretsbehandling, og dette er gennem en lang Praxis blevet opfattet saaledes, at det ikke udtræves, for at en Sag skulde kunne behandles gæsteretsvis, at det er Sagføgeren selv, der opholder sig i Retskredsen som Gæst, nei, det er tilstrækkeligt, at hans Prokurator gjør det, og det staar altsaa i Virkeligheden saa at sige altid i en Sagføgers Magt, der ikke bor i Retskredsen, at tvinge sin Modpart ind under Gæsteretsbe-

handlingen derved, at hans Sagfører rejser ind i Jurisdiktionen og der udtager Stævning. Naar det er besørget, kan han rejse sin Vej igjen; saa bliver Sagen fremdeles at behandle gæsteretsvis. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg anser det for at være en meget uheldig Udvikling, som vor Retspraxis her er kommen ind paa. Det gjør, at man efter min Overbevisning saa meget mindre skal være Betænknelighed ved at forlænge det nugjældende Gæsteretsvarsel noget. Det vil ses af Betænkningen, at der helt igjennem saa at sige er opnaaet Enighed imellem Udvalgets Medlemmer med Undtagelse af et Punkt, det, som fremtræder gennem Ændringsforslag til § 3 af et Mindretal i Udvalget. Udvalget har iøvrigt anset det for rigtigst at foreslaa denne Paragraf noget omdannet. Man har ment, at man ikke kunde gaa ind paa Forslaget i Lovudkastet om at opstille som Regel, at man altid skulde kunne stævne en Person, naar Stævningen forkyndtes for ham personlig paa det Sted, hvor man traf ham. Man har anset det for rigtigst at fastholde som Regel, at Stævningen skal forkyndes paa det Sted, hvor han har hjemme, eller hvor han har sit faste Ophold eller sin faste Virksomhed, saaledes at den oprindelige Forkynden udenfor disse Steder kun kunde anses for at være hjemlet, naar man forgjæves først havde forsøgt at forkynde Stævningen paa hans Bopæl eller hans faste Opholdssted. Naar man imidlertid indskrænker Lovforslaget forsaavidt, har man troet, at saa kunde det være rigtigst at give en nærmere Regel angaaende de Steder, hvor Forkyndelsen kunde finde Sted, saaledes at det ikke blot skulde kunne være Bopælen, hvor en saadan Forkyndelse skulde kunne finde Sted, men tillige — for nu ikke at tale om Skibe for Skipperes og Søfolks Vedkommende — tillige Kontor, Forretningslokale og Værksted, forudsat naturligtvis at de maatte siges at have en fast Karakter for Vedkommende. Imidlertid mener man tillige, at der er Anledning til, naar det saaledes tillades at forkynde en Stævning, ikke blot paa Bopælen, men ogsaa paa de andre af mig nævnte Steder, at fremhæve dette, at saa skal Stævningen, forsaavidt den ikke sker for Indstævnte selv, dog ske for en Person, der staar i et vist Forhold til Indstævnte, og som man træffer der paa Stedet. Derfor har man foreslaaet, at det skulde være en Person hørende til Husstanden, eller en Person, der hører til Skibet eller Kontoret eller arbejder paa Værkstedet eller er ansat i Forretningen. Man har nemlig ment, at det ikke burde kunne anses for tilstrækkeligt, at Stævningen